

D ů v o d y:

Rekursní soud správně dovodil, že návrh žalovaného za rozvodového sporu učiněný na vyslovení rozvodu z viny žalobkyně, právě tak jako z viny obou sporných stran, jest podle § 2 nař. min. sprav. ze dne 9. prosince 1897, č. 283 ř. z. posuzovati jako žalobu navzájem (srov. rozh. č. 9469 a 8904 Sb. n. s.).

Vzala-li žalobkyně pak svoji žalobu na rozvod, již se domáhala vyslovení rozvodu manželství z viny žalovaného, zpět se vzdáním se žalobního nároku, načež žalovaný navrhl, aby žalobkyně byla uznána povinnou nahraditi mu náklady sporu, a soud onen návrh žalobkyně vzal na vědomí, vyhověv návrhu žalovaného, bylo lze jen stran žaloby, t. j. žalobního nároku žalobkynina na vyslovení rozvodu z viny žalovaného míti podle § 237, odst. 3, c. ř. s. za to, jakoby žaloba ta nebyla vznesena. Nebylo proto na překážku, když žalovaný svůj návrh na vyslovení rozvodu z viny žalobkyně výslovně zpět nevzal, aby v řízení o tomto vzájemném nároku žalovaného, o němž dosud rozhodnuto nebylo, bylo hned potom, nebo na pozdější návrh žalovaného pokračováno.

Pro úsudek dovolací stěžovatelky, že žalovanému šlo především o zamítnutí žaloby, t. j. aby rozvod nebyl povolen z výhradné jeho viny, a že proto vzala-li ona žalobu svoji zpět, byl tím celý spor vyřízen, není jednak ve spisech podkladu a jest i úsudek takový právně mylný.

Mylně má též stěžovatelka za to, že žalovaný tím, že založil seznam útrat a útraty sporu mu byly přisouzeny, učinil projev, že pokládá spor za vyřízený. V podání návrhu na přisouzení útrat ani v založení seznamu útrat nelze spatřovati ani konkludentní čin, z něhož by šlo zcela jasně a nepochybně najevo a který by nedopouštěl jiný úsudek, než že žalovaný na vyřízení svého za sporu učiněného návrhu na vyslovení rozvodu z viny žalobkyně netrvá a jej bere zpět.

Nelze mluvit o opožděnosti později zvláštním podáním učiněného návrhu žalovaného na pokračování ve sporném řízení o jeho návrhu (žalobě navzájem) ani přisvědčiti názoru stěžovatelčinu, že nebylo-li resp. nemělo-li býti řízení pokládáno za skončené, měl býti nesouhlas žalovaného s jejím návrhem na zpětvzetí žaloby projeven ihned, neb že by měl, když se tak ihned nestalo, alespoň nastati klid řízení a že žalovaný teprve po třech měsících mohl učiniti návrh na pokračování ve sporu.

Neoprávněnému dovolacímu rekursu byl proto odepřen úspěch.

Čís. 16938.

Konkurs na jmění výdělkových a hospodářských společenstev (družstev).

K rozhodnutí o výpočtu doplatků jest oprávněn konkursní soud, nikoli konkursní komisař, jehož rozhodnutí v té příčině nelze napravití pouhým připojením hlasovacího záznamu konkursního soudu.

Donucující předpis § 3, odst. 2, zák. č. 70/1873 ř. z. o písemnosti prohlášení jednotlivých společníků nevylučuje, aby ve stanovách společenstva byly stanoveny i další podmínky přístupu k společenstvu, jako na př. zaplacení upsaných členských podílů.

(Rozh. ze dne 18. května 1937, R I 643/38.)

Konkursní komisař u krajského soudu obchodního v P. schválil v konkursu na jmění firmy »D.«, stavebního, úsporného a úvěrního družstva, zapsaného společenstva s ručením omezeným v P., výpočet doplatků, který předložil správce konkursní podstaty podáním ze dne 6. resp. 24. dubna 1936, a nevyhověl výtkám podaným některými členy uvedeného společenstva, a to jednak z toho důvodu, že se ve skutečnosti vůbec nestali členy dotčeného společenstva, přes to, že podepsali prohlášení o přístupu do společenstva, jednak z důvodu promlčení. Rekursní soud k rekursu šesti členů zrušil napadené usnesení a uložil konkursnímu soudu, aby po právní moci zrušujícího usnesení dále jednal a znova rozhodl. Důvody: Jde o otázku, jak a kdy se nabývá členství společenstva, o něž jde. Podle § 5, odst. 2, stanov se k získání členství uchazečem vyžaduje podepsání přístupního prohlášení s udáním počtu upsaných podílů ve smyslu § 4 stanov a zaplacení upsaných členských podílů a zápisného, jež musí býti složeny současně s podáním přístupního prohlášení a usnesení představenstva o přijetí. Uvedené podmínky pro nabytí členství jest pokládati za závazné hledíc na § 5 č. 4 zák. č. 70/1873 ř. z., neboť jím byla ponechána (mimo písemné prohlášení o přístupu podle § 3, posl. odst., uved. zák.) určitá volnost pro stanovení dalších podmínek pro získání členství. Stanoví-li čl. 4, posl. odst. stanov, že upsané a nezaplacené podíly tvoří vůči upisovateli vymáhatelnou pohledávku družstva, může to míti ve spojení s § 5, odst. 2, písm. a), b), c), stanov jen význam smlouvy o zaplacení, na jejíž splnění má společenstvo právo naléhati. Avšak přes to se dle stanov stává smluvce členem teprve tehdy, až podíl a zápisné skutečně zaplatil resp. až na něm byly ony platby společenstvem vymoženy. Pokud se tak nestalo, nestal se členem (§ 10 č. 2). Z ustanovení § 76 uved. zák. vyplývá, že jen člen ručí v případě konkursu nejen svým podílem, nýbrž i další částkou v téže výši. Jestliže tedy stěžovatel ve svých námitkách tvrdil, že nezaplatil ani členský podíl a že se tudíž členem nestal, měl konkursní komisař předložit výpočet k rozhodnutí konkursnímu soudu ve smyslu § 178, odst. 2, konk. ř., který potom měl konati potřebná šetření dle § 189, odst. 4, konk. ř. Je tudíž řízení vadné, když důkazy nabídnuté stěžovatelem v námitkách o jeho tvrzení, že není členem, nebyly provedeny, ježto pouhé vyjádření konkursního správce samo nemůže v případě námitek postačiti. K námitce promlčení bude nutno míti zřetel.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu konkursního správce.

D ů v o d y:

Rekursní soud zrušil usnesení konkursního komisaře a uložil konkursnímu soudu, aby o věci dále jednal. Učinil tak důvodně již proto, že k rozhodnutí o výpočtu doplatků byl oprávněn podle § 178, odst. 2, konk. ř. konkursní soud a nikoliv konkursní komisař, a to nelze dodatečně napravit pouhým připojením hlasovacího záznamu konkursního soudu, poněvadž konkursní komisař nemůže býti členem senátu rozhodujícího jako konkursní soud (§ 189, odst. 1, konk. ř.).

V jednotlivostech jest uvést ještě toto:

Ustanovení § 3, odst. 2, zákona o výdělkových a hospodářských společenstvech č. 70/1873 ř. z. jest ovšem pravidlem velícím potud, že se prohlášení jednotlivých společníků musí státi ve formě písemné. Tím však není vyloučeno, aby byly ustanoveny ve stanovách i jiné podmínky přístupu k společenstvu. Řečenému ustanovení neodporuje proto ustanovení § 5, odst. 2, stanov, podle něhož se získává členství nikoliv již pouhým přístupním prohlášením, nýbrž teprve zaplacením upsaných členských podílů (srov. též rozhodnutí č. 738 a 2874 sbírky Adler-Clemens).

Z toho neplyne, že by závazek k zaplacení upsaného podílu spočíval na abstraktní smlouvě, neboť jest účelem zaplacení upsaného podílu, aby se upisovatel stal členem společenstva a tak dosáhl výhod, jež mu společenstvo má poskytnouti.

Bohumil P. namítal promlčení hned ve výtkách podaných podle § 177, odst. 1, konk. ř., byl proto oprávněn podle § 180, odst. 1, konk. ř. odporovati usnesení, kterým byl výpočet schválen, rekusem z důvodu promlčení. Důvodně proto uložil rekursní soud konkursnímu soudu, aby měl k námítce promlčení zřetel.

Josef S. namítal ve výtkách také, že přístupní prohlášení učinil v omylu, k němuž prý zavdalo podnět družstvo. Tou otázkou se bude musiti konkursní soud zabývat, jinak by bylo řízení neúplné.

Také ostatní okolnosti, jež jsou rozhodující pro závěr, zda František V., Josef Š., Antonín S., Bedřich T., Josef S. a Bohumil P. jsou povinni k doplatkům, bude třeba zjistiti, pokud ovšem nejsou nesporné, a bude proto na konkursním soudě, aby tak učinil.

Čís. 16939.

Jestliže přihlášený dědic vedl jako zástupce žalující pozůstalosti spor bez potřebného zmocnění pozůstalostního soudu a pozůstalost ta byla onomu dědici za sporu pravoplatně odevzdána, nelze již napravit nedostatek uvedeného zmocnění, jest však míti za to, že dědic vstoupil vlastním jménem do sporu a schválil dodatečně jako universální nástupce vedení sporu, dal-li svému právnímu zástupci vlastním jménem novou plnou moc.